

La fada del bosc

Conte escrit per ***Teresa Sala Bernaus***

El cant del gall va despertar a l'Èvelin. Va obrir els seus immensos ulls negres i va veure els primers rajos de sol del dia que entraven a la seva habitació. Va mirar per la finestra i va veure el gall que cantava, damunt la tanca de l'hort. A l'altre costat, les cabres pasturaven a l'aire lliure. El seu pare estava munyint una cabra i la seva mare tirava blat de moro a les gallines, per a que mengessin.

— Bon dia! — va cridar des de la finestra.

Va baixar fins a l'estable i va acariciar a dues cabretes nounades, a les quals anomenava afectuosament: «Blanqueta i Pigada». La seva mare li va demanar que l'ajudés a recollir els ous. L'Èvelin subjectava la cistella de vímet, mentre la seva mare agafava els ous que havien post les gallines i els dipositava dins el cistell, amb molta cura per no trencar-los. L'Èvelin va veure que una gallina es posava damunt d'uns ous.

— Mama, sota aquesta gallina hi ha més ous — va alertar a la seva mare.

— Aquests els deixem perquè surtin pollets — respongué la seva mare amb un somriure, davant l'entusiasme de l'Èvelin.

− Rega les flors del jardí, mentre jo faig bullir la llet i preparo l'esmorzar — li va dir la seva mare, després d'agafar la cistella amb els ous i dirigir-se cap a les cabres que el seu marit acabava de munyir, per vendre la llet als veïns del poble.

L'Èvelin es va apressar a agafar la mànega i a regar totes les flors del jardí: les roses, les margarides, les petúnies, les tulipes... Va anar amb compte de no mullar el rusc, per no molestar a les abelles; sabia que eren necessàries perquè recollien el pol·len de les flors per fer mel i, si ella no les molestava, les abelles no li farien cap mal.

Quan va entrar a casa, la seva mare ja li havia preparat un got de llet amb mel i una torrada de pa untada amb melmelada, que havien elaborat amb préssecs recollits del camp.

En acabar d'esmorzar, l'Èvelin va ajudar la seva mare a netejar els estris de cuina i va anar al bany on es va rentar i pentinar. Es va llevar el pijama, es va vestir amb uns pantalons curts i un jersei, va fer el seu llit i va sortir per anar a jugar amb els seus amics. A la plaça del poble, es va trobar amb l'Iris i l'Ivan, i junts van anar cap a la muntanya. Quan van estar cansats de córrer, van beure aigua de la font que brollava entre les roques i es van tombar sobre l'herba, per contemplar els avions que solcaven el blau del cel.

— Últimament hi ha un avió nou — va exclamar l'Ivan.

— És cert. Aquest és diferent; vola més baix i deixa més fum que els altres — va afegir l'Èvelin.

Al cap d'una bona estona, es van aixecar per tornar al poble i van veure un cotxe negre que es dirigia cap a la casa de l'Èvelin. Del cotxe, van baixar dos homes vestits de negre i van parlar amb els seus pares. No li van donar més importància i van baixar cap al poble seguint amb els seus jocs.

L’endemà, l’Èvelin va entrar a la cuina per esmorzar i va veure que la seva mare, en comptes de bullir la llet com feia tots els dies, va treure una ampolla de plàstic de la nevera, de la qual va abocar la llet en un got.

— Per què has posat la llet en aquesta ampolla, mama? — va preguntar estranyada.

— El govern ha canviat la llei i ara ens obliguen a vendre la llet a uns senyors, que la posen en ampolles de plàstic i nosaltres hem de comprar-la en els supermercats — va respondre la seva mare.

— Per què? — va preguntar l’Èvelin, encara més sorpresa.

— No sé. Diuen que és perquè no ens posem malalts per beure llet sense bullir — va respondre la seva mare, encongint-se d'espatlles.

L'Èvelin no va dir res, però continuava tan sorpresa i estranyada com abans.

Durant les vacances, l'Èvelin i els seus amics anaven cada dia a jugar a la muntanya, des d'on veien als seus pares treballar i cuidar el camp. Un dia, van tornar a veure el cotxe negre apropar-se al poble i del seu interior van sortir els homes vestits de negre, que van estar molta estona parlant amb els seus pares.

Quan van haver marxat, l'Èvelin i els seus amics van baixar fins als arbres fruiters on treballava el seu pare, per preguntar-li que els havien dit.

— Què volien aquells homes? — li van preguntar.

— Els arbres fruiters han agafat una malaltia i ens han venut productes per guarir-los — va respondre el seu pare.

Els nens es van dirigir al poble i, al arribar a la plaça, van veure a molts adults enraonant.

— Què passa? — va preguntar l'Iris a la seva mare.

— Aquells homes ens han venut unes llavors per al camp que creixen més ràpid i produeixen més fruits. Gràcies a ells, guanyarem més diners i ens farem rics — li va respondre entusiasmada.

En escoltar això, l'Iris, l'Èvelin i l'Ivan van començar a donar salts d'alegria.

— Rics, rics! Serem rics! — cridaven amb els braços alçats, rient a riallades.

Les setmanes anaren passant, i l'Èvelin i els seus amics van haver de tornar a l'escola.

L'Èvelin ja havia fet tots els deures abans de sopar. Quan va acabar de menjar, va fer un petó de bona nit als seus pares i es va dirigir a la seva habitació per llegir un conte abans de dormir.

—Recorda netejar-te bé les dents perquè no tinguis càries

—li va advertir la seva mare.

L'endemà, la professora els hi va dir que anaven a fer una excursió pel camp per recollir llaunes i envasos de plàstic. Els va explicar que cada vegada s'utilitzaven més recipients de plàstic i que molta gent els deixava tirats en el camp. La mestra va donar una bossa d'escombraries a cada alumne i van sortir a recollir tots els envasos que van trobar.

Es van sorprendre en veure la gran quantitat de plàstic que havien tirat al costat del camí. Anaven recollint tots els residus i els ficaven dins la bossa d'escombraries. La mestra els va dir que era molt important llençar els plàstics a un contenidor per a poder-los reciclar.

— Si aquests arriben al riu o al mar, desprenen substàncies tòxiques que ingereixen els peixos i podrien arribar a emmalaltir-nos, al menjar peix contaminat.

L'Èvelin escoltava la professora mentre observava amb tristesa les ribes del riu plenes de plàstics.

Va arribar Nadal i, amb ell, l'hivern. L'Èvelin estava entusiasmada perquè anaven a menjar a casa dels avis. Es va aixecar amb mal de

panxa, però no va dir res per por a que la seva mare la fes quedar al llit. En veure els avis, els feu una forta abraçada i s'assegué al seu costat durant el dinar. El mal de ventre anava augmentant i, al final, va haver de dir-ho a la seva mare. La van ficar al llit i, en veure que empitjorava, la van portar al metge. Aquest li va fer unes proves i li va donar un medicament.

Al tornar al poble, va saber que altres nens també estaven malalts: a uns els feia mal la panxa com a ella, a uns altres els costava respirar, uns altres tenien febre... Els metges els feien proves i cada vegada els donaven medicaments nous per guarir-los. Les mares no entenien que els passava, cada vegada hi havia més nens malalts.

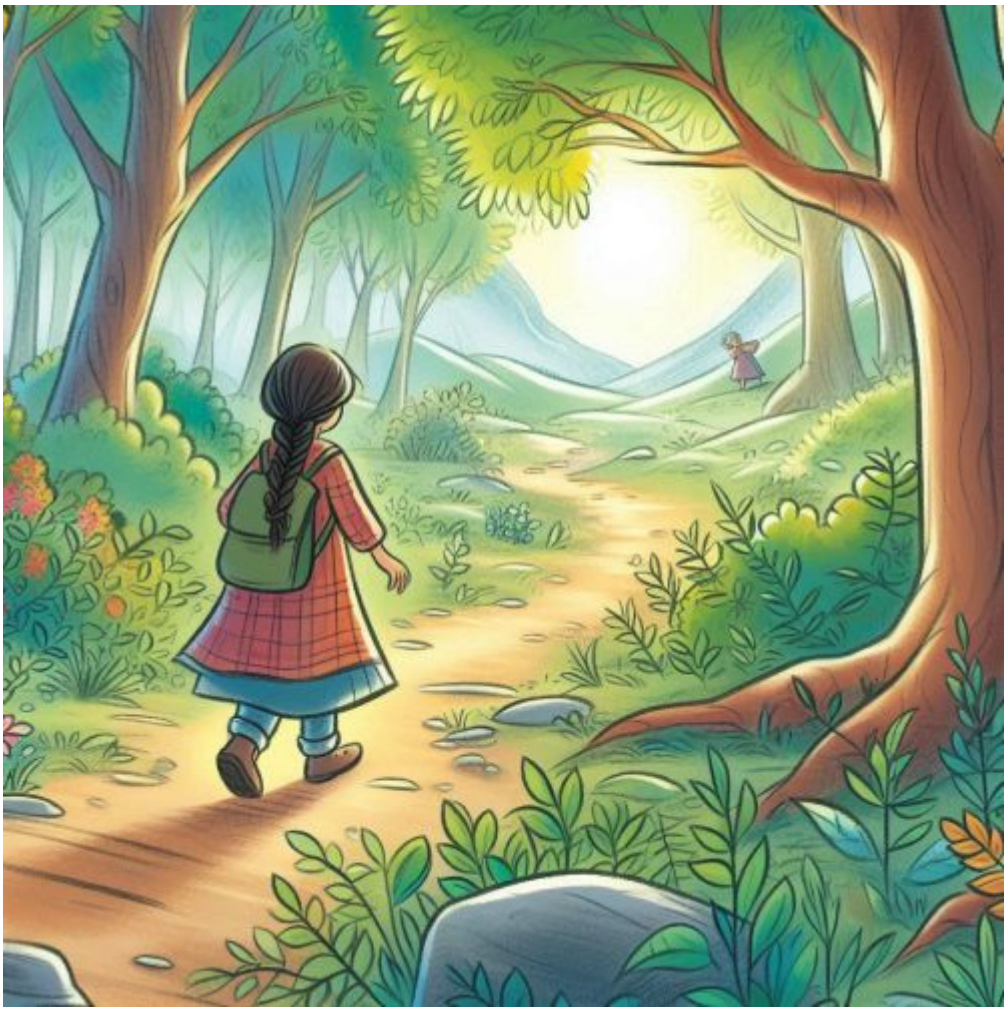

La mare de l'Èvelin es va recordar d'una bruixa que vivia al bosc. Els habitants del poble deien que era dolenta, que era una dona molt rara i feia màgia negra. Però la mare de l'Èvelin no creia tot el que deia la gent, i pensava que era l'única persona que podia guarir els nens. Es va endinsar en el bosc, sense recordar molt bé on vivia la bruixa. Va estar hores caminant i tenia por de passar la nit sola al bosc. Ja estava fosquejant, quan va veure una caseta blanca. Va dubtar un moment abans de trucar a la porta. "I si la gent del poble té raó i em fa alguna cosa dolenta", va pensar amb espant. Però de seguida va tornar a la seva ment la imatge de la seva filla malalta i va copejar la porta sense pensar en res més. Va obrir una senyora de mitja edat, amb un somriure als llavis. La va convidar a entrar a la seva llar i, abans que la mare de l'Èvelin li expliqués el motiu de la seva visita, la bruixa li va dir que ja sabia que venia a demanar ajuda pels nens del poble. La bruixa li va explicar que els homes de negre la van obligar a viure al bosc i van començar a parlar malament d'ella a la gent del poble.

— Per què van fer això? — va preguntar, sorpresa, la mare de l'Èvelin.

— Jo sé molts secrets de la Naturalesa per recuperar la salut; els vaig heretar de la meva àvia. Però els homes de negre tenen fàbriques de plàstic i de medicaments, i volen guanyar diners emmalaltint a la gent. Ells ruixen substàncies tòxiques des d'avions i us venen llavors que han manipulat perquè us emmalalteixin. Després, us venen productes per curar les malalties de les plantes i medicaments per guarir les vostres, però amb el temps això us produirà noves malalties —li va explicar la bruixa.

— Pots fer alguna cosa per ajudar-nos? — va preguntar la mare de l'Èvelin.

— Per començar, diguis a la teva filla que begui molta aigua i dóna-li molta fruita i verdura per menjar; si pot ser, de cultiu ecològic perquè no porti pesticides ni adobs químics. Després, li dónes aquest xarop tres vegades al dia; l'he preparat amb plantes medicinals. Demà, vindré a veure-la i li faré sanació energètica.

Tal com va prometre, l'endemà la bruixa es va presentar a casa de l'Èvelin.

Perquè no s'espantés, la seva mare li va dir que l'havia vingut a visitar un fada per guarir-la. Quan l'Èvelin va veure la fada, va quedar admirada per la seva bellesa i amabilitat. Aquesta li va posar les mans sobre el cap i va començar a transmetre-li energia per sanar-la. L'Èvelin va tancar els ulls i va notar un suau pessigolleig damunt el cap, que va començar a baixar per la resta del cos, calmant el dolor i deixant-la profundament dormida.

En sortir de l’habitatge, la fada es va trobar als habitants de la vila, que cridaven perquè no la volien al poble. La mare de l’Èvelin la va defensar dient que havia vingut a ajudar la seva filla.

— Tu com saps que vol curar-la? I si li fa un encanteri perquè es posi més malalta? — cridava la multitud.

— Doneu-li una oportunitat. La meva filla està molt malalta i els metges no poden guarir-la — els va suplicar la mare.

Els veïns es van mirar entre ells i van accedir a la petició.

La fada va seguir visitant a l’Èvelin cada dia i, a poc a poc, va anar millorant fins a recuperar la salut.

La gent del poble no podia creure el que havia passat. Van demanar disculpes a la fada i li van sol·licitar ajuda per als seus fills.

Al cap d'uns mesos, tots els nens del poble estaven sans i la veu del que havia succeït es va estendre per altres viles, que van demanar ajuda a la fada.

Abans de marxar, la fada va voler acomiadar-se de l'Èvelin i de la seva mare.

—Tu vas ser l'única persona que va confiar en mi i et vull mostrar tots els meus secrets perquè puguis ajudar a altres persones — va dir la fada a la mare de l'Èvelin i va començar a ensenyar-li tota la seva saviesa.